

POISSA PARRASVALOISTA

Palstalla tavataan takavuosien sankareita. Kenestä sinä haluaisit lukea (ul.palaute@iltasanomat.fi)?

TIMO KUORELAHTI

TUL:n »mandaattihiihtäjä» yllätti kaikki Lahdessa 1989.

TERHO VUORINEN

Sen piti olla **Kari Ristasen** hiihto. Suomi oli menestynyt vuoden 1989 kotikisoissa loistavasti ja edessä oli vielä päätöspäivän 50 kilometriä vapaalla.

Olihan se mitali taas lähellä. Hiihtäjä oli tosin yleisölle melkoinen tuntemattomuus. Äänekosken Huiman **Timo Kuorelahti**.

Numerolla 9 matkaan lähtenyt Kuorelahti, 24, teki tuona päivänä elämänsä hiihdon. Hän nousi matkan edetessä lähellä kärkeä, ja kansa odotti jo ihmettä.

»Vielä viisi kilometriä ennen maalia olin mitalinsyrjässä kiinni, mutta sitten sipsasin. Lopussa mietin, jaksanko edes maaliin», Kuorelahti, 54, muistaa.

Sijoitus oli silti mainio: kuudes. **Gunde Svanin** dominoimassa kisassa pronssi karkasi lopulta minuutin ja 20 sekunnin päähän. Ristanen jäi 16:nneksi.

»Kaikki oli kohdallaan. Keli oli minulle otollinen: tuhu ja hirmu kostea, kunnan vesikeli. Suksi oli liukas, ja huolto pelasi.»

ENNEN LAHTEA vapaan tyylin ekspertti ei ollut hiihtänyt kertaakaan miesten SM-mitaleille, tuntumaan toki. Kuorelahti oli TUL:n ainoa edustaja kisajoukkueessa – mikä aiheutti parranpärinää.

»Monen mielestä olin kisoissa TUL:n mandaatilla. Toisin olisi ehkä käynyt, jos kisat olisivat olleet muualla kuin Suomessa. Silloin joukkue olisi ollut pienempi.»

»Muistan spekulatiot, mutta ei se hetkauttanut. Ei se kyllä hyvältäkään tuntunut.»

Avausmatkan, 15 kilometrin, 15:s sija antoi viitteitä tulevasta. Lahden suoritukset jäivät kuitenkin Kuorelahden kansainvälisen uran huippukohdiksi. Val di Fiemmessä 1991 samat matkat toivat sijat 17 (15 km) ja 44 (50 km).

MM-kisojen väliin sattui sitten se toinen tähtihetki, 10 kilometrin vapaan Suomen mestaruus 1990. Kuorelahti muistaa, että kehi Vantaalla oli samankaltainen kuin Lahden 50 kilometrillä.

»Lahden jälkeen päätin panostaa pari

Timo Kuorelahti ladulla 1980-luvulla ja hiihtoperheen päänä 2019.

»OTIN ITSE SUKSI-
PUSSIA AUTON
PERÄSTÄ – JA
KAADOIN MALJAN.»

vuotta hiihtoon kovaa. Tavoitteena olivat Albertvillen olympialaiset 1992, mutta työ ei kantanutkaan.»

Täysillä treenannut Kuorelahti sai huomata, ettei hänen eväillään ole mahdollista menestyä koko ajan kovemmaksi käyneessä kilpailussa.

»Olisi pitänyt pystyä nousemaan astetta ylempäs. Se steppi jäi ottamatta. Olin yltenyt omiin rajoihini ja tyydyin siihen», Kuorelahti kuvailee ratkaisuaan.

Palomies Kuorelahti on yksi viimeisistä suomalaisista arvokisahiihtäjistä, joita voi kutsua amatööreiksi. Toki Kuorelahdikin sai talvisin pitkiä virkavapaita pystyäkseen pis-

tämään kampoihin muille.

»Olisi pitänyt osata markkinoita itseään, että olisi saanut sponsoritukia», Kuorelahti hymähtää.

HIHTO ei kuitenkaan jäänyt. Maailman huippujen pariin Kuorelahti teki paluun vuosituhannen vaihteessa suoritettuaan urheiluhierojakursin. Kokenut osaja pääsi kiertämään lisää arvokisoja yhdistetyn hiihdon maajoukkueen huoltomiehenä.

»Työni oli lopulta suksien voitelua. Pojat pärjäisivät hyvin», Kuorelahti viittaa muun muassa **Samppa Lajusen** ja **Hannu Manniseen**.

»Se oli mukavaa aikaa. Samaa reissaamista, muttei tarvinnut itse kilpailla. Eihän se työnteolta tuntunut, kun Suomessa oli kaamos,

mutta itse testailin suksia Keski-Euroopassa auringonpaisteessa!»

Joskus tosin pääsi ärräpäitäkin, kuten Mannisen voitettua maailmancupin osakilpailun Tsekissä.

»Lentokentällä Hannu nosti palkinnoksi saamansa helvetin ison kristallimaljan huoltopakusta jalkakäytävälle. Otin itse suksipussia auton perästä – ja kaadoin maljan.»

Sirpaleiksihan se meni. Onneksi kisajärjestäjä lähetti Manniselle uuden pystin perässä.

Kiertäminen jäi 2006, kun osaamiselle tuli kysyntää kotona. Perheen arkea pyörittäneen **Päivi**-vaimon helmoissa oli kasvanut lupaavia hiihtäjiä.

Ei ihme. Päivi (ennen Koistinen) oli itsekin hiihtäjänä lähellä Suomen huippua. Lapsista **Topi** ja **Titta** ovat ylittäneet junnusarjoissa SM-mitaleille, mutta aikuisissa läpimurto vielä odottaa.

»Mukavaa kulkea lasten mukana. Sukanvarteen ei ole jäänyt mitään, mutta olisin paljon köyhempi ilman hiihtoa», isä kuvailee harrastukseen tehtyjä uhrauksia.

Nyt lisätöitä vaativat ensi kertaa Äänekoskella järjestettävät SM-hiihdot 29.–31. maaliskuuta.

»Siitä tulee älyttömän hieno tapahtuma», Kuorelahti lupaa. □